

ЦЪРКОВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗПЛАТНА ЕЖЕМЕСЕЧНА ПРИТУРКА: „ДУХОВНА КУЛТУРА“ — списание за религия, философия, наука и изкуство.

АБОНАМЕНТЪ: I. За България: За всички абонати църковни учреждения, свещеници, учители, частни лица и пр.) за година 130 лева (платими на два пълти); за 6 месеца 80 лева (платими на един пълт); за 3 месеца 50 лева (срщо); II. За чужбина (абонаментът е само годишен и въ предплата)—250 лева. III. Само „Църковен вестникъ“—100 лв. Само „Духовна култура“—40 лв. Всичко, което се отнася до „Църковен вестникъ“ и притурката, да се адресира до Св. Синодъ, Редакцията на „Ц. В.“.

Непопътени ржкописи не се повръщат. Всички парични суми да се изпращат до Св. Синодъ. Обявления, само предплатени, се печатат на последнитъ страници. Плаща се: 10 лева за заглавие, 5 л-ва за дата, 5 лева за подпис и за всъка останала дума по 2 лева. Официалнитъ обявления на църковнитъ учреждения се изпращат направо въ Администрацията; частни обявления се приемат и чрезъ агенциитъ последнитъ получаватъ 30% отстъпка.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Предстояща важна задача. — Проф. прот. Хр. Димитровъ.
2. Религия, наука и култура. — †Травнополскій Аитимъ.
3. Евангелски истини. — Борисъ Мариновъ.
4. Художественъ отдълъ: Борисъ Василевъ — Първото чудо. (Легенда).
5. Културни прояви.
6. Бележки и отзиви.
7. Изъ печата.
8. Книги.
9. Официаленъ отдълъ.
10. Църковна и обществена дѣлтописъ: I У насъ; II Въ чужбина
11. Обявления.

Предстояща важна задача.

Колкото е полезно — въ края на извѣстенъ периодъ отъ време — да се прави ретроспективенъ прегледъ на изминатия пълт, извършената дейност и постигнатитъ резултати, толкова е срщо необходимо — въ началото на новия (по-голямъ или по-малкъ) периодъ отъ време — да се живѣе и действа и занаярпредъ, въ бждеще, по добре обмисленъ планъ, съ опредѣлени идеали и ясно очертани задачи. Това еднакво важи, както за отдѣлнитъ личности, така и за цѣли сдружения, общества, народи, държави и църкви.

Не сж малко и не сж така лесни за постигане и разрешаване задѣчитъ и проблемитъ, които отминалата вече година предостави на будното внимание и на неустаниитъ грижи, на благоразумното усърдие и на всепреданната любовъ у ржководители и ржководени, на клирици и миряни къмъ дѣлото на Спасителя въ нашата народна Църква. Все още откритъ и крещещъ за правилно разрешение е въпросътъ за *въручението въ нашитъ основни и срдни училища*. Както е известно и въ последно време не веднажъ е напомняно на всички фактори, че *въручението*, като учебенъ предметъ, е *най-недостатъчно* (откъмъ учебно съдържание), много често *неправилно* (въ методично отношение) и *най-зле* (съ огледъ къмъ специалната подготовка на преподавателския персоналъ) поставено измежду всички учебни предмети у насъ. Защото, докато навсѣкжде и дори у нашитъ православни съседи (румъни, гърци и югославяни) *въручението* се изучава въ всички ви-

дове (основни и срдни) училища *най-малко съ по 2 (два) часа седмично въ всъко отпѣлдене и класа*, като се предвиджатъ въ съответнитъ програми за него достатъчно и най-ценни религиозно-образователни и възпитателни материали и като се повѣрва преподаването му (както е и при други предмети) на специално подготвени преподаватели (гърци, на богослови и енорийски свещеници — както е, напр., дори въ Румъния, Югославия и Гърция), у насъ то е по милостъ още търпѣлно и само по традиция и за форма е поставено въ началото на програмата. Все пакъ на много мѣста, навѣрно, то е приемано въ нея, ако не съвсемъ като чужденецъ, още като не толкова уважаванъ гостъ и повече като допълнителенъ предметъ.

Това ясно се вижда отъ фактическото отношение къмъ *въручението* у известни мѣрдовани фактори. Напр., ще си позволя да приведа само нѣкои (и то съвсемъ недалечни, а още нови) факти. Когато най-новата програма намира за възможно да отреди голѣмъ брой часове по други предмети (напр., за рисуване и моделиране — 9 часа, за пѣние — 10 часа, за ржчна работа — 12 часа, за тѣлесно възпитание — 14 часа, за природознание съ здравеопазване — срщо 14 часа, за чуждъ езикъ — 20 часа, за смѣтане 25 и за български — 48 часа), *въручението* тя оставя въ старото положение — *съ 7 часа седмично* за цѣлото основно образование или *съ по 1 часъ седмично* въ всъко отдѣление и прогимназиаленъ класъ! Разбира се, че се *направи малко нѣщо* — да се попълнятъ известни зѣещи празноти въ старата програма съ нѣкои най-необходими и най-ценни религиозно-образователни материали, както и — да се построи новата програма въ ржху общо приемани вече другаве психологично-педагогически и логично-материални принципи. Но, оня (толкова необходимо и цененъ въ религиозно-възпитателно отношение) учебенъ материалъ, който бѣ предвиденъ за по 2 часа седмично, произволно и безъ спазване на тия принципи бѣ съкратенъ и нагоденъ само за 1 часъ седмично. При това тукъ се извърши още една и по-лоша неправда къмъ *въручението*, като учебенъ предметъ за напредъ въ нашитъ основни училища. И това толкова недостатъчно учебно време, и тоя единъ часъ седмично, споредъ най-новата програма, въ бждеще *трябва да се дѣли* (за I и II, III и IV отдѣления) *съ други*

предметъ, сега едвамъ предвиденъ, съ *нравоучението!* То въ проекта на идеолога му може да се построява и върху въроубежни материали, но на практика, въ нашата действителностъ, при недостатъчната и отрицателна подготовка по въроубение на нѣкои преподаватели, може да се предпочете отъ тѣхъ, може да измѣсти въроубението или, най-малко, да се постави (като утилитарно, хедонистично, еволюционистично или обикновено лаическо нравоучение) въ противоречие съ християнското нравоучение и да внесе ново (още поопасно отъ явно атеистическото) раздвоение въ душата на още неоринтирани ученици на основното училище. Сѣкашъ християнското въроубение е само нѣкакво отвлѣчено и теоритическо, религиозно учение, което не съдържа вътрѣ въ себе си и най-възвисяшеното нравствено и жизнено-практическо учение, та трѣбваше и тая нова опасностъ отъ още едно *вътрешно раздвоение на вѣра и моралъ* да се надвесе надъ най-крѣпкитѣ души!

Но и други още факти говорятъ за *несправедливото третиране на въроубението* отъ страна на новитѣ учебни програми. Напр., бѣше обещано и дори обявено, че засега поне въ срѣднитѣ реални училища на въроубението ще се дадатъ 4 часа, а остана само съ 2 часа седемично (по 1 часъ въ IV и V класове и, вмѣсто 2 часа, както се проектираше, *нищо единъ* — въ VI класъ)! Или, когато миналата година се преглеждаше програмата за срѣдното образование, инициативата за въвеждане на въроубението, като учебенъ предметъ въ тѣхъ, се отклони подъ благовидния предлогъ, че такъвъ предметъ не е предвиденъ въ закона. Като че и това не можеше да стане съ една наредба-законъ, както толкова други (и много по-важни!) въпроси се разрешиха и разрешаватъ напълно целесъобразно! Или като че всички почти културни и съседни страни не ни вече отдавна даватъ примѣръ, какво и ние трѣбва да направимъ за въроубението въ всички наши училища!

Всичко това показва, че *въпросътъ* за добрата постановка на въроубението въ всички видове наши училища *стои откритъ и чака божю и правилно разрешение*. Идейна позиция и положительна програма на родната ни Църква презъ настѣпващата година е този въпросъ да бѣде разрешенъ положително. Има известни белези, че една *плано-мѣрна и добре организирана акция на Църквата и на всички нейни дейни сили* (свещенически съюзъ, съюзътъ на енорийскитѣ православни християнски братства, съюзътъ на православната учаща се младежъ и други специални организации за тая целъ) въ полза на една такава високоблагородна и културна кауза за религиозно-нравственото възпитание на младежта въ всички наши училища ще може и трѣбва най-сетне да се увѣчава съ успѣхъ. Иначе, ако, въпрѣки всичкия тѣй насърчителенъ напредѣкъ на религиозната педагогика и на въроубението другуде и въпрѣки тѣзи благоприятни белези вътрѣ у насъ, тая важна задача пакъ се пренебрегне, то разрешението, тѣй дълго очаквано отъ цѣлия православенъ български народъ, — на голѣмия въпросъ за въроубението въ всички наши училища ще остане още за дълго време безъ онова грамодно значение, което има, както за религиозно-нравствената напредѣкъ на православнитѣ българи, така и за успѣшното душепастирствуване и за по-добрата съдба на българската православна Църква.

Проф. прот. Хр. Димитровъ.

† Траянопольскій Епископъ Янтимъ.

Религия, наука и култура

Днешната култура поразява съ своя грамоденъ размахъ и съ прекомерната си сложностъ. Пулсътъ на свѣтовния животъ тупти съ ужасяваща бързина. Техниката и изобилно науката е отишла толкова много напредъ, че нуждни сж голѣми усилия само за да се следи хрониката на деня. Това, което нѣкога го смѣтахме за фантазия, днесъ е действителностъ. Мнозина казватъ съ гордостъ: *„Колко далече сме отишли ние, хората на XX вѣкъ“?* Който се вслуша, обаче, въ пулса на днешния животъ, който вникне по-дълбоко въ сѣщностъта на нѣщата, той сж право бѣ поставялъ нѣкой и другъ въпросителенъ знакъ на тоя толкова много прославенъ блѣсъкъ и напредѣкъ на новото време. Въ днешното силно и едностранчиво развитие на възникналата култура, ние ни можемъ да не видимъ горничия фактъ, че духовниятъ животъ на днешното културно човѣчество е останалъ много назадъ и че то е трѣгнало по единъ наклоненъ и опасенъ път, който го водилъ къмъ пълно стормоляване. То е забравило истинския път на живота, отклонило се е отъ пътя на истината, пренебрѣгнало е началата на вѣрата, и дава предимство само на материалнитѣ ценности въ свѣта.

А Спасителътъ на човѣчеството, Исусъ Христосъ, иска отъ насъ да се грижимъ не само за материалнитѣ, но и за духовнитѣ блага, не само за тѣлото, но и за духа. Нѣщо повече. Той казва: *„Потърсете първо царството на Бога и Неговата правда и всичко друго следъ това ще ви се придаде“* (Мат. 6,33).

Ако правдата Божия стане най-главно начало въ човѣшкия животъ и бѣде основенъ законъ въ живота на хората, тогава човѣшкитѣ напредѣкъ и творчество ще иматъ своята ценностъ и добродетелта бѣ била най-големата морална сила въ свѣта и най-висшето правило въ изкуството на живота. Тогава и човѣчеството бѣ заживяло споредъ висшитѣ изисквания на християнската етика, защото хората сж създадени да живѣятъ дружно и да си помагатъ дружно въ свѣта.

А тѣмко това днесъ почти липсва, тѣя като вмѣсто хората съ общи сили да работятъ и да си помагатъ взаимно, тѣ се самоизяждатъ, борятъ се за лична сласть и користъ, като забравятъ и пренебрѣгватъ християнскитѣ истини. И колко справедливи сж въ туй отношение думитѣ на единъ християнски мѣдрецъ, който казва, че ако човѣкътъ по своята сѣщнина е хищно животно, науката и съвременнитѣ напредѣкъ ще му изоточатъ само зкъбитъ и ще му изотрѣятъ ноктитѣ. Не е науката, която може да облагороди човѣшкитѣ сѣрдца и души. Това е дѣло само на религията.

Евангелието преди XX вѣка е прогласило, че изъ сѣрдцето излизатъ и добритѣ и злитѣ помисления. Божественитѣ Учители прѣвъ е показалъ на свѣта, че единичникътъ източникъ на обществения, политически и исторически животъ е човѣшкитѣ духъ. И колкото духътъ е по-съвършенъ, толкова по-съвършено ще бѣде всичко онова, което той ще създаде. Ако искате да се измѣни сѣрдцата и животътъ, който ви окръжава, — казва християнската религия, — измѣнете сами себе си, възпитайте своето сѣрдце. Туй обстоятелство и начало, обаче, забравятъ новитѣ утописти и болшевики.

Братскитѣ, пълнитѣ съ християнска любовъ животъ е възможенъ на земята. Само че не трѣбва човѣкъ да го търси нѣкъде вънъ, а вътрѣ въ себе си, въ своето сѣрдце. А пъкъ въ сѣрдцето нѣма мѣсто за науката Тя е плодъ на разума. Сѣрдцето е само царството на религията. Не може да се вдѣхне нравствена сила въ

човшката душа по възвишенъ механиченъ начинъ, както искатъ новитъ езицисти. Науката не може да принуди човѣка да измѣни своята воля. Подъ силата на страха или по принуждение, човѣкъ може да се застави да се откаже отъ дошави постѣлки и дѣния, но не и отъ зла воля, която е сладесте отъ вътрешно движение и която не се поддава на никаква външна сила. Духовната обнова на човѣка се състои въ доброволното подчинение на оная сила, която има силна привлекателностъ, която вадялжана съвестта, която дълбоко възбужда чувствата и наклоноститъ и извиква къмъ творческа дѣйностъ всичко, което е въ тѣхъ добро, като улесни възвишени човѣшки качества да тържествуватъ надъ никити влечения. Такава единъ необходима сила за човѣчеството може да даде само Евангелието.

Евангелието ни посочва Бога, като съвършена Любовь и върховна възвишена Правда. То ни разпярва за Неговото отношение къмъ свѣта и за нашитъ длъжностъ къмъ Него. То възпява въ нашитъ души благоговение къмъ Господа. То подбужда въ насъ жажда да станемъ достойни за Неговата любовь и извиква покорността ни къмъ Неговитъ заповѣди, които сж неизмѣнни нравствени начала. Само християнството е, което въ името на висшето благо, на висшата свѣтостъ, въ името на Бога, подбужда човѣчеството да отива постоянно все напредъ и напредъ въ нравствени успѣхъ и съвършенство. Само Евангелието е, което учи хората да работятъ и си помагатъ въ взаимна любовь и подкрепа.

Днесъ най-добритъ оптимисти и мислителни скриватъ вече своето дълбоко разочарование отъ съвременната култура и своитъ сериозни опасения за нейното бъдеще. На общоѣтовната сцена изново изпъкна проблемата на религията, съ всичката нейна плътота, защото сериознитъ хора на вѣка викатъ, че обнова може да донесе на свѣта само учението на Исусъ Христа. Само то може да даде на човѣчеството истински прогресъ и достойна цивилизация, стига само да се възприематъ и въплътятъ въ живота напълно неговитъ възвишени принципи. Само Христосъ е могълъ да каже: „Азъ съмъ Плътъ, Истина и Животъ“. Той носи спасение и правне, истинско благоденствие и напредъкъ за свѣта презъ всички времена и вѣкове.

Евангелски истини.

(Матей, 4:12—17)

Както чухте отъ днешното литургийно евангелие, Господъ Исусъ Христосъ отишелъ отъ Иудея въ областта Галилея и се заселилъ въ Капернаумъ крайморски, въ предѣлитъ Завулонови и Нефталимови.

Създадено се предсказаното чрезъ пророка Исая: „Земята Завулонова и земята Нефталимова, на крайморския път, отвѣдъ Йорданъ, езицеска Галилея, народътъ, който седеше въ мраке, видѣ голъма свѣтлина, и за ония, които седяха въ страна и сѣнка смъртна, изгрь свѣтлина“ (Исая, 9:1—2).

Галилея, тогавашна Галилея, особено Долна, т. е. Генисаретска Галилея, гдето се намиралъ и гр. Капернаумъ, била, по свидетелството на историка Иосифъ Флавий, област плодородна, съ природни красоти и удобна за търговия. Въ нея имало много чужденци: отъ сирийско, финикийско, арабско и даже египетско потекло. Тѣ били потомци на преселницитъ, дошли тукъ най-вече, когато асирийцитъ завладѣли и владѣли страната. Колкото народности, толкова и религии имало въ Галилея.

Самитъ евреи-галилеяци, прѣснати сръбъ езицини и отдалечени отъ свещеня градъ Иерусалимъ,

били невежи въ своята вѣра. Иудеитъ ги презирали и считали, че отъ галилейски градъ не може да излезе нѣщо добро. Споменете си, напримеръ, следната случка: Филипъ намира Натанаила и му казва: „Намѣрихъ Исуса... отъ Назаретъ, за Когото писа Моисей въ закона, и говориха пророцитъ“. Натанаилъ му отгърна: „Отъ Назаретъ може ли да излезе нѣщо добро?“ (Иоан., 1:45—46). А Назаретъ е галилейски градъ.

Така че, съ право, Галилея може да бъде наречена „езическа“, а народитъ ѝ — „народъ, седящъ въ мраке, въ страна и сѣнка смъртна“. Но нощта се превзала, и деньтъ приближи (Прим., 13:12).

Христосъ Господъ, „Свѣтлина за просвѣта на езицинитъ“ (Лука, 2:32), посетилъ езицеска Галилея; народътъ, седящъ въ мраке, видѣ голъма свѣтлина — „Свѣтлината на свѣта“ (Иоан., 8:12), Истинската свѣтлина“ (Иоан., 1:9); за живещитъ въ страна и сѣнка смъртна изгрь виделина — „Изтокътъ отгоре“ (тропаръ на Рождество).

Изпълнило се предреченото отпреди седемстотинъ и деветдесетъ години.

Нали цѣлитъ земенъ животъ на Господа Исуса Христа преларително е описанъ отъ ветхозаветнитъ пророци! Всички главни събития, отъ рождението на Господа до възнесението Му, сж предсказани най-точно, стотини години преди да станатъ. Създаването на „думитъ, изгрь казани отъ свѣтитъ пророци“ (2. Петр., 3:2), е било доказателство, че Исусъ Христосъ е истинска Божиятъ Пратеникъ, Месия, Спасителтъ на човѣчеството (2. Петр., 1:19). Не тукъ-тъ Самъ Христосъ, а сжко и свѣтитъ апостоли, което се позовавани на прореческо слово.

Отпозвава, т. е. откогато се заселилъ въ Капернаумъ, Исусъ наченалъ да проповѣдва и да казва: „Покайте се, защото се приближи царството небесно“.

Господъ Исусъ Христосъ проповѣдва на човѣчеството ново царство — небесно царство, царството на благодатта, царството на духа и духовния животъ. Да благовѣсти небесното царство — това е мисинта на Христа, затова е пратенъ Той (Лук., 4:42); затуй е дошелъ (Марк., 2:17; Лук., 5:32).

А колко много се различава новото отъ старото!

На древнитъ бѣ забранено убийството. И, който убиеше, повиненъ бѣ предъ сжла (Изм., 20:13; Втор., 5:17). На синовитъ на царството небесно се запрещаваша дори да се гнѣвятъ на брата си безъ причина (Мат., 5:22).

На древнитъ бѣ казано: „не прелюбостяуйся“ (Изм., 20:14; Втор., 5:18) На поданицитъ на новото царство не се позволява даже да поглеждатъ на жена съ желане (Мат., 5:28).

На древнитъ бѣ позволено да отмишаватъ: „око за око, и зѣбъ за зѣбъ“ (Изм., 21:24; Лев., 24:20; Втор., 19:21). На синовитъ на новия животъ се порчила: „Ако нѣкой ти удари пясиница по дѣната страна, обърни му и другата“ (Мат., 5:39).

Основна заповѣдъ за древнитъ бѣ: „Обичай ближния си и мрази врага си“ (Лев., 19:18; Мат., 5:43). На чедата на благодатта се повелела: „Обичайте враговетъ си, благославяйте ония, които ни мразятъ, и молете се за ония, които ни обижатъ и гонятъ“ (Мат., 5:44).

Древнитъ показвали своята праведностъ предъ човѣцитъ (Мат., 6:1, 2, 5, 16), събирали си съкровища на земята, прикормитъ се грижели за утрешния день (Мат., 6:19, 31...), Новитъ люде трѣбватъ да правятъ милостинята си скрипомъ — лъвата рѣка да не знае, какво прави дѣната (Мат., 6:3—4); да се молятъ на

тайно—въ скривалищата си и безъ многословие (Мат., 6: 6—7); да постятъ безъ да се хвалятъ (Мат., 6: 17—18); да си събиратъ съкровища на небето (Мат., 6: 20); да не се грижатъ за утре (6: 34), но първома да търсятъ царството на Бога и Неговата правда, и всичко необходимо ще имъ се приладе (6: 33—34).

Голяма е разликата между новия животъ и стария; между новия духъ и древния; между човъка на Христа и човъка до Христа!...

Но, въдъси сж вратата и стъпненъ е пътятъ, който води въ живота (Мат., 7: 14), въ новия животъ!.. За да влѣзе човкъ въ него, трѣбва; да се откаже отъ предшнитѣ мисли, отъ предшнитѣ настроения и желанія, отъ предшнитѣ действия, отъ предшнитѣ начинъ на живѣне; да отхвърли отъ себе си вѣтши споредъ предшното си живѣне човкъ, който изтѣля въ прѣлѣстители похоти, да се обнови и да се облѣче „въ новия човкъ, създаденъ по Бога въ правда и святостъ на истината“ (Ефес., 4: 22—23); или казано на евангелски и църковенъ езикъ: да се покае.*

И Исусъ Христосъ въ Галилея почна проповѣдта Си за царството небесно имено съ призива: „Покайте се!“ т. е: станете нови люде, нова тварь; промѣнете мислитѣ си, настроението на душитѣ си, сърцата си, живота си!..

Още преди 19 вѣка се яви „Божията благодать, спасителна за всички човѣци“, които „ни учи да отхвърлимъ нечестивото и свѣтскитѣ похоти, да живѣемъ цѣломядрено, праведно и благочестиво“ (Тит., 2: 11—12).

Всички ние сме се погребали съ Христа „чрезъ кръщението въ смъртъта, та както Христосъ възкрѣсна отъ мъртвитѣ чрезъ славата на Отца, тъй и ние да ходимъ въ обновенъ животъ“ (Римл., 6: 4).

Обновенъ ли е нашитъ животъ? Въ свѣтлината ли живѣемъ? Нова тварь ли сме въ Христа Исуса (2. Кор., 5: 17)?

Или и нашата страна е езическа, подобна на Галилея? Или и ние седимъ въ мракъ и живѣемъ въ страна и сѣнка смъртна, подобно на галилеянитѣ? Или и ние не се отличаваме, а може би сме и по-лоши, отъ древнитѣ? Страхъ ме е и страхъ ме е да отговоря!

Прѣдъ мене е разтворена стихотворна сборка, Поглеждамъ и чета:

Продаде майка дъщеря си,
погубенъ е баша отъ синъ;
въ градини китни, вмѣсто цвѣте,
растатъ бодили и пелинъ!

Зората кървана игрѣва,
залѣва слънце въ огненъ димъ,
срѣдъ мракъ презъ гробища и ями
съ затворени очи вървими!

И който гладенъ хлѣбъ поиска,
ний даваме му камъкъ черъ:
по-лоши сме и кървожадни
отъ най-свирепия лютъ звѣръ!

Въ насъ нѣма нищо свято, мило —
ни храмъ, ни домъ, ни честь, ни родъ;
човѣка днесъ е падналъ низко...

Спирамъ!... Кого рисува така поетътъ? Насъ ли? — О, да, насъ, — насъ, които носимъ името „християни“ и се хвалимъ, че сме Христови!...

Какво трѣбва да направимъ (Дѣян., 2: 37)? — „Да отхвърлимъ... дѣлата на мракъ и да надѣнемъ оржението на свѣтлината... Да се държимъ благоприлично, безъ да се предаваме нито на срамни шошави и пиянство, нито на сладострастие и развѣжство, нито на раздоръ и завистъ“ (Римл., 13: 12—13)—да се покаемъ (Дѣян., 2: 38). Да изгрѣе ворниця въ сърцата ни (2. Петр., 1: 19)!

Само обновени, „постъпвайки като чеда на свѣтлината“ (Ефес., 5: 8), ние ще станемъ истински синове на благодатното небесно царство, открито отлавя чрезъ спасителната проповѣдъ на Господа Исуса Христа, чрезъ Неговитѣ кръстна смъртъ и възкресение, чрезъ обилното излияне на Светия Духъ надъ апостолитѣ, чрезъ разпространението на християнската вѣра по цѣлата вселена. Въ това царство ние сме се зачислили чрезъ светото кръщение.

Станемъ ли достойни чеда на благодатното небесно царство, ние ще блжлемъ и наследници на небесното царство, което ще се открие като царство на славата и блаженството, при второто Христово идване.

Да се покаемъ!.. Ако не се покаемъ, всички ще погинемъ (Лук., 13: 3, 5)!

Борисъ Мариновъ.

Изъ евангелието.

Иоанна 1: 18: 34

Бога никой никога не е видѣлъ. Единороднитъ Синъ, Който е въ недрата на Отца, Той Го обясни. И това е свидетелството на Иоанна когато музетѣтъ проповѣда отъ Иерусалимъ свещеници и левити да го попитатъ: кой си ти? Той изповѣда и не се отрече; той изповѣда: не съмъ азъ Христосъ. И попитаха го: а що си ти? Или ли си ти? Рече: не съмъ. Пророкъ ли си ти? И отговори: не. Тогава му рекоха: Кой си, за да дадемъ отговоръ на ония, които сж ни пратили; какво казвашъ за себе си? Той рече: „Азъ съмъ гласъ на викания въ пустинята; управете пътя Господенъ“, както е казалъ пророкъ Исая. А пратенитѣ бѣхъ измежду фарисейтѣ; тѣ го попитаха и му рекоха: защо тогава кръщавашъ, ако не си Христосъ, ни Илия, нито пророкъ? Иоанъ имъ отговори и рече: азъ кръщавамъ съ вода, но посрѣдъ васъ стои Единъ, Когото ние не познаваме, Той е Идещия следъ мене, Който ме нареваръ и Когото азъ не съмъ достоенъ да развържа ремъка на обушата Му. На другия денъ Иоанъ видѣа Исуса, че отива къмъ него и каза: ето Агнецътъ Божий, Който взима върху Си грѣха на свѣта... И свидетелствувамъ Иоанни, казвайки: видѣхъ Духа да слезе отъ небето като гълъбъ и остана върху Него. Азъ Го познавахъ; но Оня, Който ме прати да кръщавамъ съ вода, ми рече: надъ Когото виинишъ да слеза Духътъ и да остане върху Него, Този е, Който кръщавашъ Духъ Светий. И азъ видѣхъ и свидетелствувамъ, че Този е Синъ Божий.

Изъ апостолскитѣ послания

1 Тимотея 1: 12: 20

Благодаря на Христа Исуса, нашиятъ Господъ, Който ми даде сила, зазето ме призна за вѣренъ, като отреди на службѣ мене, който по-рано бѣхъ хулитель, гонитель и оскърбител, но бидохъ помилуванъ, защото, безъ да зная, вървехъ това въ невярие, а съ вѣра и любовь въ Христа Исуса се преумножихъ благодатъта на нашия Господъ. Вѣрни и за всѣко приемане достойни сж думитѣ, че Христосъ Исусъ дойде на свѣта да спаси грѣшнитѣ, отъ които пръвъ съмъ азъ. Но затова бидохъ помилуванъ, за да покаже Исусъ Христосъ въ мене първи всичкото си длготърпение за примѣръ на ония, които похвалятъ въ Него за животъ вѣченъ. А на Царя на вѣковѣтъ, на неглинни, невидими, еднически премаждъръ Богъ — честь и слава во вѣки вѣковъ. Аминъ. Чело, Тимотею! Да поржика ти предавамъ съгласно по-раншитѣ за тебе пророчества, за да воювашъ съобразно съ тѣхъ като добръ войнъ, имайки вѣра и добра съвѣсть, която нѣкоко отхвърлаха и прегърпѣха корабкрушение въ вѣрата; отъ тѣхъ сж

Именей и Александъръ, който предадохъ на латаната, за да се научатъ да не богоухулстватъ.

Изъ псалмѣтъ.

Псаломъ 110.

Ще Те слава, Господи, отъ все сърце въ свѣта на праведникъ и въ събранията. Велики сж дѣлата на Господа, многожелани за всички, които ги обичатъ. Неговото дѣло е слава и красота, и Неговата правда преждава вѣчно. Паметни направя Той Своитѣ чудеса; милостивъ и щедръ е Господъ. Храна дава на ония, които Му се боятъ; вѣчно помни Свои завѣтъ. Силата на дѣлата Си яви на Свои народъ, за да му даде египетскитѣ за наследие. Дѣлата на рцетѣ Му сж истина и сждъ; всички Негови заповѣди сж вѣрни, твърди отъ вѣка до вѣка, основани върху истината и правото. Началуютъ на младостта е страхъ Господень; здравъ разумъ иматъ всички, които изпълняватъ Неговитѣ заповѣди. Неговата хвала ще преждава во вѣки.

ХУДОЖЕСТВЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Първото чудо.

(Легенда)

Го онова време царъ Августъ заповѣда всички да се запише въ града, отъ който е рода му, та да се преброи населението.

И настана небивало оживление по цѣлата римска империя.

Дори предъ портицитѣ на малкитѣ градове въ Йудея заваляна безкрайна кервана отъ мулета, коне, бървоходни камили, мжже, жени, деца препълваха каменнитѣ улочки. До зори отъ кръчмитѣ се разнасяха пѣсни, викове, звуци на арфи и цитри и удари на тимпани.

Една вечеръ по пътя отъ Назаретъ за Витлаеємъ изостана чудна двойка. Прегърбенъ старецъ, въ дългъ хитонъ и съ патерница въ ржце, водеше слабо муленце, на което яздѣше хубава девойка.

Припаднае влажна, зимна нощъ. Мъглата лазеше и се сгъставяше.

Девойката духаше на ржцетѣ си, ала и старецътъ и муленцето не можахъ да върватъ по-бързо. Въ града се накачиха твърде късно и напреднао чукаха по вратитѣ. Дори оборитѣ бѣха препълнени съ хора.

Една жена ги смилн, изнесе парчета борина и ги напкти за пещерата подъ хълма. Тамъ бѣха затваряли стада. Старецътъ прибора оргизникитѣ отъ сламата, застла ги съ малко килимче, донесе бохичка съ хлѣбъ и украси запалената борина.

— Ея сега ще запаля огънь — каза кротко той и потъна въ мрака.

Ала всичко около пещерата бѣше обрано. Старецътъ дигаше димящата борина, оглеждаше неравната земя и много рѣдко се навеждале. . .

Изведнѣжъ земята слабо забуча, потрепера и се обля отъ бистро-зелена слънчина. Старецътъ погледна на изтокъ и изтрѣпа цѣлъ.

Надъ земята бързо възлизаше голѣма ярка звезда. Нейната свѣтлина изуми погледа му. Той видѣ хиляди ангелски крила да трептатъ въ обляцитѣ и чу до земята да достига всна, божествена пѣсень. . .

Изплашенъ и задъханъ, старецътъ забърза да съобщн виденото. Но еваз стигналъ предъ пещерата — застана като вцепененъ:

Предъ входа свѣтѣше, като лене. Отъ вжтре идеше тихъ поплакъ.

Той се спусна въ пещерата и потръпна отъ благоговейнъ страхъ:

Лицето на девойката сияеше надъ едно малко сжщество. . .

Старецътъ падна на колене, дигна ржце и високо произнесе:

— Велика е благодатъта Ти, Господи! Наистина въ моя родъ Ти посели Сина Си! Азъ видѣхъ Твоя погледъ да бли надъ Неговото ложе! . . .

Стана. Съ лице свѣтло отъ неземна радостъ, метна свои хитонъ върху Майката и Божественни Младенецъ и затиха въ молитва. . .

— Долавямъ стѣпки — прекрсна го Свѣтлата Невѣста.

— Кой е? — попита високо старецътъ. Вратата се отвори и предъ нея застанаха трима души въ гуни.

— Приемете ни да поднесемъ първия даръ на Оня, за Когото грѣе звездата и пѣятъ ангелитѣ — помолн първнитѣ.

— Взлетѣ добри хора, прикани ги Йосифъ. Оварчнитѣ паднаха предъ Младенеца, около главничката на който играеше свѣтълъ крагъ. Тѣ му поднесоха само две агънца, защото беднитѣ Гуръ донесе само своето чисто сърце. После съ души изпълнени съ упование, напуснаха пещерата, за да разнесатъ славата Му. И по цѣла Йудея заредиха нечуванн знаменн.

Зимата свърши още не започнала. Цвѣтя изпстриха полетата. Запърнаха люди перепурн. Запѣха птички. Ноще небого се люлъеше отъ ангелски крила и надъ земята се носѣше тиха, таинствена пѣсень. . .

А предъ полунощъ едрата звезда огрънаше пътя за пещерата.

Хората живѣха въ трепетъ.

— Йосифъ и Мария не усещаха днитѣ. Една вечеръ беднитѣ Гуръ донесе своето първо агънце.

Предъ да колѣнн, изъ свѣтлата нощъ запѣха весели звънчета. Тѣ ясно заваиха, смлъкнаха предъ пещерата и твърдъ и смѣлъ гласъ произнесе:

— Миръ вамъ, които починате подъ ясното око на Бога! Внатрѣш славата Му и идемъ да преклонимъ глави въ носетѣ Му.

Йосифъ излъзе и като на сънъ застана до входа. Предъ него застѣваха яздачи на две камили и едъръ черенъ конь.

Камилитѣ колѣничкаха. Яздачитѣ и конникътъ слѣзоха.

— Влѣзте съ Бога, незнайни пѣтници — покани ги Йосифъ.

Къснитѣ гости бѣха облечени съ сжкли дрехи. Беднитѣ витлаеємски овчаръ се изплаши и отстѣпа на страна.

До носетѣ на Новородения припадна ездачътъ на бѣлата камила:

— О, Господарю на свѣта, азъ, Валтасаръ, египетскитѣ мждрецъ, Ти поднасамъ мждростта, която отъ хиляди години се сбира около троновѣтъ на безсмърнитѣ фараони. Не отхвърляй моя даръ.

И Валтасаръ отстѣпа, а напредъ млезе Каспаръ: — О, Царю на царѣтъ, нѣма по-благородни отъ моята смирна, отъ монитѣ смоли и масла. Тѣ сж взети отъ сърдцето на Ливанъ и коня ми една пристѣпка отъ тежестъта имъ. Ако поискашъ, съ тѣхна димъ азъ ще ограждамъ цѣлъ животъ Твоя тронъ. Приеми и моя даръ.

Тогавъ чакъ пристѣпн Мелхиоръ — яздачътъ на жълтата камила:

— Приемъ на Тебе, Свѣтлина на земята, отъ божественнитѣ Симонидъ Датюхийскитѣ! Никой не може да пресмѣне силата на неговото злато! Да би пожелалъ, хиланди галери ще вѣнчатъ богатства въ дворцитѣ му, щитовѣтъ на неговитѣ легиони ще заснѣватъ слънцето

и в колизеумитъ на Римъ, Антиохия и Александрия ще се кънатъ и мрѣтъ предъ неговата лежа. Ала той не иска това... Единичката му радостъ, дъщеря му Ира, най-красивата мома на тоя свѣтъ, живѣе въ слъзи и принадлежи. Зѣлъ духъ я мѣчи и никой не може да я издѣри... Ти, Който имашъ властъ надъ радостъ и скръбъ, върни радостта на моя господаръ и вземи несмѣтното му богатство до щехия — завърши пратеникътъ и сложи предъ Исуса голѣма кожена торба съ злато...

Кроткитѣ очи на Пречистата майка се дигнаха огъ златото.

Тя загледа Мелхиора и тихо попита:

— Нима твоятъ господаръ смѣта, че доброто се продава? А какъ ще си купи добро белинчатъ? И каква ще е заслугата на оня, който върши чудеса, за да отграва свѣта?...

Неиниятъ свѣтълъ погледа устрѣди очитѣ на всички върху мѣничката главичка на Новородения.

И стана Неговото първо чудо.

Исусъ загледа майка си. Устидата му се разпукаха въ усмиха, като пакля на алена роза. Слабата му рѣчичка се издигна надъ пеленикитѣ, мина надъ златото и посегна къмъ агънцето, което кротко почиташе въ рѣдетѣ на омчаря Гуръ...

Трѣпетъ изпълни пещерата. Съ разтворени очкоклонничитѣ гледаха малката рѣка, която все оцъ собече агнето.

Тѣ колянничиха и долепиха глава до земята. И се просниха:

— Надъ маждостѣта, благовоинята и силата на златото, Синитъ на Небето сочеше божествената кротостъ и смиренieto на агнеца...

А малкото агънце, освободено огъ рѣдетѣ на Гуръ, спокойно приближи и залеза влажна муцуника на розовата страничка на Исуса...

Навѣтъ небето трѣпнѣше огъ ангелски крила и надъ земята се носѣше вече ясно и твърдо пѣсенята.

— Слава на Бога въ небесата и на земята миръ...

(Изъ „Завѣсти“) *Борисъ Василевъ*

КУЛТУРНИ ПРОЯВИ

Екипажътъ.

Любовята къмъ ближния винаги е облагородявала душата, действувала е творчески. Човѣкъ, който е останалъ самъ и не е обичанъ отъ никого, не може да направи нищо значително въ живота си.

Въ филма „Екипажътъ“ виждаме какво е въздействието на любовята къмъ ближния.

Всрѣдъ авиаторитѣ живѣе уединено единъ грозенъ човѣкъ, отъ когото всички странятъ и никой не смѣе да погледне съ него въ просторитѣ, защото всички мислятъ, че той носи нещастие. Моори, грозниятъ авиаторъ, макаръ презрѣтъ отъ всички, има сърдце, обича хората и иска да се пожертвува за нѣкого. Но защо всички бѣгатъ отъ него като отъ прокаженъ? Другитѣ му колеги се веселятъ, пѣватъ, а той сѣди въ нѣкой жгълъ усомнѣнъ, слуша веселата музика и му става много тѣжко. Моори е мраченъ, бръдясалъ, той всѣкога ходи съ наведена глава и ако го погледне човѣкъ, би казалъ на първо време, че той наистина е суровъ човѣкъ и носи нещастия за ония, които биха се опитали да надникнатъ въ душата му.

Ала идва време, когато всички се убеждаватъ, че и Моори може да обича и да се жертвува за ближния си.

Въ лагера на авиаторитѣ, идва единъ мледъ под-

поручикъ, който прѣвъ вижда, че изоставениятъ Моори има душа. Когато капитантъ предлага на подчинениятъ си всѣки отъ тѣхъ да си избере единъ другаръ, съ когото да полетятъ срещу смъртта, да се обичатъ и да станатъ единъ духъ въ две тѣла, всѣки гледа да избѣгне Моори — нали всички сѣ убедени, че той носи нещастия.

Моори стои съ наведена глава въ единъ жгълъ и страда. Той и не очаква, че нѣкой ще го избере за другаръ. Следъ като всички го отминаватъ, Моори се усамотява въ една стая и отчаянъ сѣда на единъ столъ. Ала въ тоя мигъ на вратата се почувава и влиза ново-дошлиятъ младъ подпоручикъ. Моори се сепва, той изпърво не може да повѣрва, че нѣкой може да го обича. А ето, младиятъ подпоручикъ го гледа съ ясни очи и казва:

— Азъ искамъ да бѣда Вашъ другаръ въ смъртта!

Моори изпърво не може да разбере истина ли е това, ала като се вгледва въ очитѣ на подпоручика, вижда, че тѣ не лъжатъ и че тамъ грѣе една готовность за самопожертвуване за ближния.

Моори бавно се приближава къмъ подпоручика, гледа го въ очитѣ, слага рѣката си на рамото му и топло казва:

— Благодаря.

Моори се преобразява; той става веселъ и чувствува нужда да разкрие нѣкому душата си, да каже колко много обича жена си, Денисъ, за която мисли всѣки мигъ и която го адъжкована да бѣде неустрашимъ срещу смъртта.

Мрачниятъ Моори става като дете; — той се смѣе, приказва, пригрѣща своя другаръ.

Авиаторитѣ се готвятъ за полетъ. Моори мисли че тоя пътъ ще лети самъ, ала подпоручикътъ отива съ него, не го напуска.

Въ въздушното сражение подпоручикътъ бива смъртно раненъ.

Раненъ е и Моори. Когато за прѣвъ пътъ отваря очи, той вижда надъ себе си тѣжнитѣ, уморени очи на жена си, която цѣла ношъ е бѣжала надъ леглото му.

Тя добре познава Моори и знае, че той е способенъ на всеопрошение, обича силно не само нея, но и покойния си приятелъ.

Денисъ слага топлата си рѣка на челото на болния; тя иска да живѣе само за своя мѣжъ.

Така свършва филмътъ.

Виждаме колко много може да облагородява любовята къмъ ближния. Безъ таа любовъ човѣшката душа вѣчно ще си остане въ сѣнка и никой човѣкъ не може да осмисли своя животъ тука, на земята.

C. K.

БЕЛЕЖКИ И ОТЗИВИ

В. „Православна дума“, бр. 19, отъ 20. X. 1935 г. стр. 1, свещ. В. пише:

„Общественици, свѣтски и духовни! Спрете се и вникнете въ своя животъ. Знакътъ за настѣпваща болестъ е леденъ. Проверете постъпкитѣ си, за да не е после за винаги късно.

Болестята въ духовни нашъ животъ се развива съ бързи крачки. Лицето ми се съ срамъ покрива отъ всичко онова, което представлява нашата действителность.

Християни, братя българи! Пазете мира въ душата си! Пазете връзката съ св. Православна Църква! Не ставайте жертва заради нашия лошъ

живот! Заслужено бихте ни нарекли лицемери и варосани гробници. Да таква сме! Вместо святост и мир, отъ нашето лице блика гнило-та и раздори. Ние загиваме! Вие се пазете.

Боже, пази Църквата ни!

Страшно е, обидно е, чудовищно е написаното отъ свещ. В. в. вестникъ за религиозно просвета*. Не е ли по-добре този свещеник да си спомни думитъ Христови: „Не е възможно да не дойдат съблазни, ала горко ономува, чрезъ когото дождождатъ“ (Лука XVII: 1). Пък не е ли добротъ скитиятъ свещеник да се позамисли и надъ думитъ на Негово Ви. о. ко. преосвещено св. Варненски и Преславски митрополитъ г. Симеонъ, писани въ сборника „Климентъ Търновски — Василъ Друмевъ“, стр. 249: „Нашитъ истинитъ сжъ зърпски. Ние сме дъзъ милостъ и пощада, когато преследваме“.

* „Ликарво, изцъри се самъ!“ (Лук. IV: 23).

Едно заслужено чествуване. Презъ месецъ декември 1935 година се навършиха 25 години отъ просветно-музикалната дейностъ на отецъ протоиерей Иванъ Кожухаровъ, музикален организаторъ на Софийската епархия, между малелжата и децата.

25 години отъ Кожухаровъ, отначало въ гр. Пазарджикъ, а после въ София чрезъ музиката издига високо знамето Христово и насажда у децата любовъ къмъ Църква и Родина.

25 години той съ своитъ детски духовно-музикални книги обикала отечеството и въ градовете и села занаса духовни концерти, посрещайки и изпращайки винаги съ възторгъ.

Презъ 1909 и 1910 год. той редактира първото на времето си детско религиозно-нравствено списание „Християнче“.

Почитателитъ на отъ Кожухаровъ му уреждатъ на 9 февруарий 1936 година юбилеен концертъ въ Кооперативна театръ.

ИЗЪ ПЕЧАТА.

„Миръ“, бр. 10641. „Безъ надежда свѣтътъ е зѣрилица, оъдъ. А надеждата на надеждитъ е вѣрота: засилжитъ вѣрота, ако искате да облагородитъ и възвишитъ народа си. Защото всѣкѣнъ блага, знания и наука нищо не струватъ безъ вѣра и безъ надежда. Най-голямъ злоденъ въ свѣта сжъ ония, които се опитватъ да убиятъ вѣрота — а това значи надеждата — у хората. За щастие, вѣрота е божествена искра, която не гасне, та дори и болшевицитъ се принуждаватъ да се примирятъ съ нея. Защото а да не се оставя та искра да гмъждѣ, а да се възпламени въ народната душа, та да облагородитъ и обнадееди свѣта.“

„Миръ“, бр. 10641. Между другото, за озерата „Хубавата Елена“ се казва: Това е една тенденциозна, политическа злъчна сатира, насочена не да осъди, не да окарира, но да окърси съ най-черна калъ монархистични институтъ, религиознитъ обреди и чувства, семейния моралъ, патриотизма, благородството, почитата къмъ античната култура, къмъ героизма, къмъ възвишеного избобю. Предъ насъ е едно твърдение, безспорно остроумно, но лишено отъ художествена стойностъ, пропито съ долна расова тенденция и декорирано съ най-обикновения порнографизма.“

„Слово“, бр. 4054. „Роди се Богочеловѣкъ. Казито Той се роди, това не е състраданиято и милостията, и Благата любовъ се рожда въ сърдцата ни. Нека да почувствуваме празникъ не съ търбушитъ си, а чрезъ душитъ и сърдцата си. Въ тоя денъ да си дадемъ обетъ да премахнемъ веднажъ за винаги суетата, лицемерието, измамата и подлостята. Роди се Спасителя, за да изчезне нравствената покаяна, моралната разруха, духовната нищета и самозобравата да отскли мѣстото си на завѣтитъ на кроткия Христосъ, Който ни възвести: „Да бждемъ повече новѣци! Да бждемъ готови за подвижи на самопожертвуване за благого народно“.

„Слово“, бр. 4057. Московскитъ вестникъ „Правда“ осжда остро всички, които избобгатъ да се подчинятъ на старитъ битови обичаи. Любопитна и показателна е тая по-

вина, като се знае, съ какво остърание се нахвърлиха порано болшевицитъ да разрушатъ стария битъ въ всѣкитъ му прояви и отношения. И, както и трѣбваше да бжде, тѣ не великѣх отслабиха, не веднажъ преклониха глава предъ старото, предъ силата на живото чувство за стария руски битъ. Това чувство изблжиха и напираша като буреъ потокъ и нищо не бѣ въ сила да го заглуши. Защото народнитъ битъ е частия и съставка на народната душа, на народното съзнание. Щомъ почне да се руши бититъ, щомъ неговитъ основи почнатъ да се клатятъ — това означава изгасване на народностното съзнание, гибелъ и смутъ въ народната душа. А смутъ ли се народната душа, знае се какво може да стане. Миналото ни е дало красноречиви примѣри за това. Ако и късно, болшевицитъ първенци разбраха тази прота истина и днесъ вече правятъ опитъ да възвратятъ спокоествието и устойчивостта на разклапаната руска душа чрезъ възвращане традициитъ на стария битъ.

Примѣрѣто на болшевицитъ е доста поучително и за насъ. Влиянието на градската култура у насъ има за послѣдicia разклапането на битовитъ устои, разпадането на битовитъ възлики и изчезването на най-типичнитъ битови прояви. Вихрѣтъ на новото, на западното, всѣки денъ отровна по днитъ листецъ отъ вѣнша на тѣзи толкова съпроста и сърдечна кубостъ народни обичаи, пѣсни и приказки, които съставятъ скитността на нашата народнелъ битъ. Съдениитъ пѣлни съ червоната истина народни обичаи, които изразяватъ копелю на народната душа къмъ щастие и символизиратъ устремитъ ѝ да надомгне свѣтъ и природата — гаснатъ, разобичатъ се съ вѣтаната на безразличнето, което „културната“ душа таи въ дълбинитъ си, бледнитъ предъ блѣския на новитъ суети. Народната пѣсенъ, която е живъ отразъ и отзвѣтъ на народността ни гений, която крие въ себе си основитъ на народния свѣтогледъ и съкровеного въ народната душа — се сана като пребито куче предъ нахалния вой на шлагеритъ и грамофонитъ. Сърдечността ѝ не може да се мѣри съ безкукитъ на модната музика.

Чудно краснитъ извонки и фигури на народнитъ ни игри, хора и ржечени чезнатъ предъ двата страсть на негърския джазъ и сластитъ извонки на румбата. Всички достояния на миналото, достоянията на народната ни душа, имането на българския духъ ни ставатъ все по-чужди, все по-чужди. Какво ще остане въ народната ни душа, когато свѣтлитъ, вѣлики съ поезия битови, начала измезнатъ? Не ще ли останемъ народъ съ празна душа, народъ безъ народностна свѣсть, народъ безъ народностно бждеие?

Завети, год. II, кн. 10. Да остарѣше, една година срѣдъ излитнитъ и тревнитъ на борбата за духъ и култура днесъ, когато културата се е толкова много материализирала, е всичко е свела само до грубото чувствено заподлаване на нуждитъ, е една истинна блѣлоаса старостъ, макаръ да трае само отъ януарий до януарий. Въ скитностъ това не е малко. Въ всѣко отношение ние бѣхмъ се повече достояния, съ повече честна мисль, съ повече страхъ предъ интригата и клеветата, дори и предъ онаа добродушна клеюка, съ които се занимаватъ семедесетгодишнитъ предъ прагветъ на низкитъ си портички изъ нашитъ малки градчета. Ей тѣй — занимаватъ се само за развлечение. Но колко голяма културна отговорностъ носятъ всички отъ различнитъ културни срѣди у насъ, които възведоха интригата и клеветата до размѣйна монета, за да си набавятъ евтиня слава. Среѣтирнитъ на Иуда отдавна сжъ обещеници на нашето културно тържестве, защото днесъ се стремюласватъ цѣли и целии миросе за една лескава усмивка или за единъ похваленъ отзвѣтъ. Тѣй се увеличава сабига на „нашитъ“ и се калава фалангата на насгипление. А когато започне настѣпленето, тогава безогледно се отроча всичко преди и следъ „нашитъ“. Оставатъ само тѣ — тѣ сжъ началото и краи.

Вчера и днесъ „Завети“ ратува, ще ратува и утре да вгради бодъръ народенъ духъ въ всѣка културна проява, да отроча полоничество къмъ културното дѣло на народа и земя. Затова ще бждемъ срещу всички опитъ да се смутъ единството на народното съзнание за народна култура

Доброто, което правимъ вечеръ, дарява щастие за утрото.

Този шо е далъ, да мълчи, а този шо е получилъ, да говори.

Да улеснишъ едно добро дѣло, е като да го направишъ ти самъ.

„Духовна беседа“, неделен лист за религиозно-просвета, е започнал да излиза протоиерей Василий Липчев. Този неделен лист е предназначен да се раздава на християните, които в неделния ден сж прижествували въ храма на св. литургия, за да го отнесат въ домоветъ си и бжде прочетенъ отъ ония членове на семейство, които не сж могли да дойдатъ въ храма. Целта е: да се постави връзка между хремитъ и домоътъ, между пастиртъ и пасомитъ; да се дадатъ трощички отъ Божието слово на повече хора и то въ такъвъ видъ, че да не се отекчатъ нито отъ сжкво заплаване, нито отъ обемътъ на напечатаното. Стойностъ на поисканитъ броеве ще се изплати или отъ доброволнитъ пожертвувания, които християнитъ ще пуцатъ въ специално поставената кутия съ надписъ „Духовна проsveta“, или отъ касата на църквата и братството или по начитъ какъвто подхожда за мѣстнитъ условия.

„Духовна беседа“ ще излиза всѣка седмица и ще се разпраща съ огледъ да бжде раздадена въ неделния денъ, за който е предназначена. 10 екземпляра отъ единъ брой струватъ 4 лева; 20 — 8 лв.; 50 — 15 лв.; 100 — 30 лева.

Адресъ гр. Пловдивъ, ул. „Св. Марина“, № 18. Абонаиретъ се за „Духовна беседа“!

„Духовна беседа“ е трощичка отъ Божиата тразеза, на която християнитъ е билъ въ храма. Дайте я на вашитъ близки „да вкусатъ и видатъ колко е благъ Господъ“. Не само съ хлѣбъ живѣе човѣкъ, но и съ всѣхъ дума, която излиза отъ Божиитъ уста“.

Проф. Д-ръ Ст. Ватевъ, *Майката-господарка въ семейството. София 1936 г. Стр. 111. Цена 10 лв.* България има 750,000 селски стопанства. Всѣко стопанство принадлежи на едно семейство и се управлява отъ баща и майка; тѣ, споредъ своитъ способности, дѣлба и подготовка си създаватъ и благосъстояние.

Бащата управлява стопанството и ржководи семейството, често обаче, отива и на далечна работа дори и въ чужбина

Майката, създателка на семейството, е постоянно въ домоътъ си, въ непрекъснати грижи, за отхранване, отглеждане и възпитание на децата си: кърмаче, малки деца, ученици, синове и дъщери. — Въ отсъствие на бащата, майката управлява и стопанството.

Майката трѣбва да бжде *подготвена* да деде на държавата здрави, възпитани и достойни синове и дъщери, творители на семейни блага и крепители на държавата. Въ тази книга се посочватъ вѣрнитъ, които трѣбва да се взематъ, отъ държавата и общество, за да се подготвятъ и създаватъ здрави, културни и учени стопани, създатели на благосъстояние и крепители на държавата.

Книгата е складирана въ *Съюза за закрила на децата*, София, ул. „Преспавъ“ № 9.

Хр. Минчевъ, *Къмъ ново възраждане. Свищовъ 1936 г. Стр. 32. Цена 6 лева.* Въ тази книжка е посочена целта и смисъла на православнитъ християнски дружества и братства. Написана е живо и ясно. Излиза се отъ автора — В. Търново, Митрополитата.

Димитъръ Николовъ Осининъ, *Народни любовни пѣсни. София 1935 г. Стр. 160. Цена 50 лева.* Най-сигурния пътъ къмъ съкровениятъ глѣбини на

народния духъ сж народнитъ пѣсни. По него е тръгналъ г. Димитъръ Н. Осининъ.

Неговата сборка не е просто механически сборъ, а естетично-подборенъ плодъ на „трудъ и вдъхновение“. Той свето е пазитъ *диалекта*, тази родна почва на творчеството, защото знае, че обрнуленъ ли сж особеноститъ на диалекта, обрнуленъ е прашаца на цѣлото. Въпѣркъ всици мѣнотни за точенъ диалектиченъ изразъ, съ рискъ дори да затрудни естетическото изживяване на пѣснитъ, авторътъ не е *превелъ* народнитъ пѣсни на литературенъ езикъ; той знае, че би извѣршилъ съ това престѣпление — пѣсенята пичка би издължала въ ржцетъ му, пѣсенята цѣвтене би увѣхнала и би останала безъ мириза въ ржцетъ му.

Въ книгата на Д. Н. Осининъ израства протиста българска мома съ своя неотразимъ чаръ, кристална чистота, непоукливна вѣрност. Отъ нея — простата българка — ще се научи много нейната дешната градска другарика — повсвоячена, фризирана и начервена.

Излиза се отъ автора, София, ул. „Оборище“, № 97

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДѢЛЪ

Размѣнени телеграми. По случай имения день на Нейно Царско Височество Княгиня Мария Луиза, между Негово Величество Царя и Намѣстникъ-Председателя на Св. Синодъ сж били размѣнени следнитъ телеграми:

Негово Високоросвещенство Митрополитъ Неофитъ, Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ. — Видинъ.

Съ радость приехъ любянитъ честитки и отеческитъ благословения и благопожелания, които Ваше Високоросвещенство изказвате чрезъ Меня на дъщеря Ми по случай рождения я денъ. Като благодаря асудешуно Вамъ и на Светия Синодъ, препорѣчвамъ детото Си на светитъ молитви на Ваше Високоросвещенство и на тята на родината ни Църква.

Царьтъ.

Негово Величество Борисъ III, Царъ на българитъ, София — Двореца.

По случай рождения день на любимата Ви дъщеря — бѣлата роза на българския царски дворъ — отъ име на Св. Синодъ и наше име, чрезъ Ваше Величество, поднасяме на Нейно Царско Височество Княгиня Мария Луиза най-сърдечни честитки съ отечески благословия. Всудешуно молистуваме Всевиншия благолатно да възрасти малката любима въ крепко здраве и душевна красота за радость на царското семейство, народа и Църквата.

Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ: † Видински Неофитъ.

Софийска епархия. Размѣнени сж между Негово Величество Царъ Борисъ III и Негово Високоросвещенство св. Софийския митрополитъ г. Стефанъ следнитъ телеграми:

Негово Високоросвещенство Митрополитъ Стефанъ — София

По случай празника на небесния Ви Ангелъ Хранителъ изпращамъ на Ваше Високоросвещенство Моиитъ сърдечни честитки и благопожелания като молистувамъ Всевиншия да има винаги подъ Своята всемогъща дѣвица Васъ и благочестивото Ви паство.

Царьтъ.

Негово Величество Борисъ III царя на българитъ — Двореца София.

Искрено благодаря на Ваше Величество за сърдечнитъ честитки, благопожелания и молистуваня, които благоволихте да ми засвидѣтелствувате по случай

празника на небесния ми Ангелъ Хранителъ.

Горещо моля Апостола, Първоумченика, Архидякона Стефана, който намъри у Господа благодатъ да види славата Му още на земята, да осенява съ неуспинитъ си моления предъ престолоа на Всевишния всичкитъ Ваши царствени грижи, замисли и начинания за благото на Светата ни Църква и за всестранното благоденствие и съвършенство на отечеството и народа ни.

† Софийски Стефанъ.

I. У насъ.

Негово Високопреосвещенство Намѣстникъ Председателя на Св. Синодъ Видинския Митрополитъ г. Неофитъ най-сърдечно благодарни на своитъ духовни и мирски почитатели, които сж го поздравили писмено или телеграфно по случай новата 1936 година и свѣтлото Христово Рождество, като на всички изпраша отечски благословици съ душевни благопожелания Всевишниятъ да имъ даде крепко здраве и благополучие презъ новата година.

Негово Високопреосвещенство Св. Софийския Митрополитъ г. Стефанъ най-сърдечно благодарни на своитъ духовни и мирски почитатели, които сж го поздравили писмено или телеграфно по случай новата 1936 година, свѣтлото Христово Рождество и имени му день като на всички изпраша отечски благословици съ жедухвени благопожелания Всевишниятъ да имъ даде крепко здраве и благополучие презъ новата година.

Рождениятъ день на Н. Ц. В. княгиня Мария-Луиза. На 14 т. м. малката княгиня Мария Луиза встжи въ четвъртата си годишна възраст. По тоя случай въ катедралата „Св. Недѣля“ бѣ отслуженъ молебень отъ Негово Високопреосвещенство св. Софийския митрополитъ г. Стефанъ, въ съслужение съ Тѣхни Високи Преподобия Архимандрититъ Кирилъ и Йосифъ и многобройно духовенство. На молебена присъствуваха г. г. министритъ, начело съ министъръ-председателя г. Кюсевиановъ, представители на Дворца, генералитетътъ, офицерството, бивши министри, общественици, официални лица и множество народъ.

Имениятъ день на Софийския митрополитъ. На 9 т. м., по случай имения день на Негово Високопреосвещенство св. Софийския митрополитъ г. Стефанъ, въ столицната катедрала „Св. Недѣля“ бѣ отслужена св. Литургия, а следъ това и молебень отъ Високопреосвещенския именикъ, въ съслужение съ Тѣхни Високи Преподобия Архимандрититъ Кирилъ и Йосифъ и многобройно духовенство. Следъ това въ Митрополитата има приемъ, дето Негово Високопреосвещенство бѣ поздравенъ отъ министъръ-председателя г. Кюсевиановъ, главния секретаръ и директора на Вънропвѣдния отдѣлъ при министерството на Вътрешнитъ Работи и на Изповѣданията г. д-ръ Николаевъ и г. Сараявъ, г. г. генералитъ Дилчевъ и Златановъ, областния Директоръ г. Андреевъ, официални лица, организации и множество приятели, познати и почитатели.

Размѣнени привѣтствия между Св. Синодъ и другитъ православни църкви. По случай Рождество Христово и Новата 1936 година между Св. Синодъ отъ една страна и Ромънската, Сърбската, Руската азарична и Албанската църкви отъ друга, сж били размѣнени привѣтствия телеграмни и писма.

Освобождението на София. На 6 т. м., по случай освобождението на София, въ храмъ паметникъ „Св. Александър Невски“ бѣ отслуженъ молебень отъ Негово Високопреосвещенство св. Софийския митрополитъ г. Стефанъ, въ съслужение съ многобройно духовенство. На молебена присъствуваха г. г. министритъ начело съ министъръ-председателя г. Кюсевиановъ, кмета г. инж. Ивановъ, официални лица и много народъ.

Освещаване на арменската църква въ столицата. На 12 т. м. стана освещаването на новопостроената арменска църква въ столицата, находяща се на ул. „Нишка“. На освещаването присъствуваха Н. В. Пр. св. Софийския митрополитъ г. Стефанъ и други официални лица.

Реорганизация на Вънропвѣдния отдѣлъ. Отъ 1 януарй т. г. Вънропвѣднитъ отдѣлъ при министерството на Въшнитъ Работи и на Вънропвѣданията става дирекция съ две отдѣления: едно за Българската Православна Църква и друго за инославнитъ изповѣдания и за иноѣдритъ.

Съобщение. Всички суми за купени книги отъ Синодалното книгоиздателство, както и абонамента на „Църковенъ вестникъ“ и сп. „Детско знаме“ могатъ да се изплащатъ чрезъ пощенската Синодална чекова сметка № 280. Изисквайте отъ пощенскитъ станции вносна бележка.

II. Въ чужбина

Покойниятъ цариградски патриархъ Фотий II починава на 29 декември 1935 г. на 11 ч. и 40 м. предъ обѣдъ, въ Цариградъ, подиръ продължително боледуване. Той е билъ роденъ въ 1874 година на островъ Принкио, близо до Цариградъ. Въшната църковна преса говори, че *вътрешни наследници* на покойния патриархъ били халкидонския митрополитъ Максимосъ, елиополския митрополитъ Геннадосъ и сарвеевския митрополитъ Германосъ.

За „българската схизма“ пише *напоследъкъ органитъ на цариградската патриаршия* „Ортодоксия“. Ние, безъ коментарни (които въ случая и на това мѣсто сж излишни) предаваме само за сведение на читателитъ казаното по тоя въпросъ въ речения органъ.

Църквата съ дълбока изненада видѣ, че нейното старание да се премахне българската схизма се омъчвяна отъ страна на българската църква. Когато съответнитъ преговори, подаръ голѣма грижа и трудъ, дойдоха до края и се очакване окончателното склане на българската църква за установяване мира и единството, тя, извинявайки се съ съображения, които иматъ връзка съ свѣтитъ канони, нито пъкъ съ светото дѣло на прематване схизмата, не използва последния сгоденъ моментъ. Тя отговори, че ще чика, както пише, благоприятенъ день за решение на тоя въпросъ. Имайки всичко това предъ видъ, вселенската патриаршия все продължава да се надѣва, че все пакъ най-сетне ще се свърши съ тая печална аномалия. Никаква пречка не може да спре светото дѣло. Църквата вѣе да чика. Има велика мъдрость въ чакането. Църквата се надѣва на Господа.

Това отъзвѣе и напечатанъ и въ органа на сръбската патриаршия „Гласникъ“, бр. 36, отъ 6 януарий т. г. „Св. София“, *бележитиятъ християнски*

прав. храмъ въ Цариградъ, обрѣнати отъ турските завоеватели въ джамия, сега турско правительство щѣло да го превърне въ музей за византийското изкуство. Още отъ 1932 год. е почната реставрацията на храма, подъ надзора на г. Витиморъ. *Реставрира се мозаиката, която още до 1453 год. е била подъ мазилка.* До сега е извършена малка частъ отъ работата. Отъ мазилката сж изчистени две голѣми мозаики. На едната е Господъ Исусъ Христосъ, Който благославя, селящъ на престолъ, украсенъ съ драгоценни камъни. Въ лѣвата рѣка Спасителътъ държи книга, на която стои написано: „*Миръ вамъ, Азъ съмъ свѣтъликата на свѣтъ!*“ Отъ дветѣ страни сж медальони: отъ лѣвата — свѣта Богородица, а отъ дѣсната — Архангелъ. При ногеѣ на Христа колѣннати шъръ, споредъ предположението на Витимора, Левъ VI (886—912 г.). На другата мозаика е св. Богородица съ Дегето на престолъ, а предъ тѣхъ стоить царетѣ Константинъ Велики и Юстинианъ Велики. Въ декоративната украса имало много общо съ арабски и коптски мотиви.

Въ връзка съ избора на новъ александрийски патриархъ съотношенията на заинтересованитѣ фактори въ Египетъ започватъ да се измѣнятъ. Последниятъ покоенъ александрийски патриархъ Мелетий бѣ избранъ презъ 1927 г. по стария уставъ за избирание александрийски патриарси. Тогава още православнитѣ араби поискаха да взематъ по-голямо участие въ избора на патриархъ, но английското правительство, въ лицето на лордъ Лойдъ, настоя, египетскиятъ кралъ Фуадъ, изпърки протеститѣ на арабитѣ, да издаде бѣратъ за поддържане избора. Избранитѣ за патриархъ Мелетий бѣ не само гръкъ, но и минаваше за англофилъ. Презъ 1929 год. патриаршната изработи новъ уставъ за изборъ на патриархъ, но той и до днесъ не е потвърденъ отъ правителството. Египетското правительство държи страната на православнитѣ араби, които, и по новия уставъ, не сж задоволени въ църковнитѣ си права. Въпърки това, въ патриаршната сж се вече готвили за изборъ, публикуванъ е билъ и списъкътъ на избирателитѣ и т. и. Обаче, неотлавно патриаршескиятъ мѣстоблюстителъ получилъ отъ правителството писмо, да не се бърза съ избора. Малко по-късно следъ това египетскиятъ министъръ на вънр. работи писахъ на патриаршеския мѣстоблюстителъ да се *удовлетворяетъ редица искания въ полза на православнитѣ араби*, като: предварително ще се изработи (отъ правителството) новъ уставъ за изборъ на патриархъ, въ който уставъ ще се зачетатъ и правата на православнитѣ араби; православнитѣ араби да бждатъ допуснати до управленето на църковния имогъ; да се види да се назначи новъ, втори, епископъ-арабинъ (първиятъ епископъ-арабинъ бѣ ракоположенъ отъ покойния патр. Мелетия, като отстъпка на правосл. араби); да се изработи правилникъ за църковнитѣ сждици, въ който да се зачетатъ и правата на православнитѣ араби; избранитѣ за патриархъ да е отъ египетско поданство, или поне, съ избиранието и утвърждаването му, да става египетски поданикъ.

Тая намѣна на египетското правительство въ вътрешнитѣ дѣла на патриаршната съ право е смутила и възбудила църковнитѣ (гръцки) срѣди. Намѣната, че исканията на правосл. араби въ Египетъ сж, въ основата си, справедливи. Но начинътъ, по който египетското правительство иска да поддръжа тия искания, нито е съгласенъ съ църковното право, нито може да се оправдае отъ гледището, държавата (която не е и не може да бжде църква) да не се бърза въ вътрешнитѣ дѣла на църквата. Това трѣбва да се каже особено за намѣренето на правителството, само да изработи уставъ за изборъ на патриархъ. Затова и Синодътъ на патриаршната, подиръ като подробно се занимава съ създаде-

ното положение, решилъ да защитица отъ правителството правата на църквата.

За еладски министъръ на исповѣданieto и на просвѣтата е назначенъ въ новото (първо кралско) бугословски въ Гърция *професорътъ на атинския богословски факултетъ Димитъръ Симу Баланосъ*. Проф. Баланосъ е известенъ въ отечеството си и въ православния гръцки свѣтъ като еднъ отъ най-солиднитѣ богословски и църковно-обществени сили. Той е преподавателъ по патрология. Отъ него сж написани много богословски монографии, а преди две години излязе първиятъ голѣмъ томъ отъ неговата Патрология. Грѣцитѣ сж право отдаватъ голѣмо значение на патрологията (и патристиката). И проф. Баланосъ много е допринеслъ за издигането на самостоятелната катедра по патрология въ Атинския богословски факултетъ и за значението на патристиката въ разглеждане и разрешене на разнитѣ богословски и църковни въпроси. Проф. Д. Баланосъ (наредъ съ професоритѣ Ализантосъ и Дионунотисъ) редовно участвува, отъ името на еладската църква, въ голѣмитѣ международни християнски или междуцърковни конференции. За това проф. Баланосъ е еднъ отъ виднитѣ гръцки икуменически личности. Въ икуменическото движение той е привърженикъ особено на сътрудничеството на църквитѣ въ практическата областъ на социално-етически християнски животъ. Въ това отношение той е привърженикъ и на еднъ близко сътрудничество на православнитѣ балкански църкви въ тая областъ.

Иването на проф. Д. Баланосъ за министъръ на исповѣданieto и просвѣтата иде твърде благоприятно въ единъ важенъ моментъ за православно дѣло сътрудничество на Балканитѣ. А именно: подиръ дълги усилия, и подготовки, решено е, съ общо съгласие, *презъ есента тая година въ Атина да се състои първиятъ (учредителенъ) конгресъ на професоритѣ* отъ всички православни богословски факултети, — еднъ важно дѣло, чиего добро реализиране се нуждае и отъ шедрата подкрепа на църква и правительство въ Гърция, която тѣ сж и обичали съ голѣма готовность и която ще бжде толкова по-сила при министерствуването на проф. Д. Баланосъ. *А тогия сж* (чрезъ всемирния съюзъ за международно приятелство чрезъ църквитѣ, ресективно чрезъ неговитѣ национални съвети въ Гърция и България) *една духовна гръцко-българска конференция въ Гърция* (Атина или Солунъ) за създаване духовни условия за взаимно обилжене и разбирателство на двата православни народи. И тукъ проф. Баланосъ сигурно ще даде своята ценна подкрепа, бидейки единъ отъ дълги години виденъ активенъ членъ на управителния съветъ на Еладския клонъ на речения всемиренъ съюзъ за международно приятелство чрезъ църквитѣ.

Назначението на проф. Д. Баланосъ за министъръ на исповѣданieto и просвѣтата е било твърде ралушно посрещане въ всички църковни кръгове. Той е далъ уверение, че всѣко аче се подкрепи църквата въ нейната велика духовна и културна задача въ полза на народа. Той веднага назначилъ и еднъ комисия отъ видни духовници, професори по богословие и чиновници-специалисти, която да проучи и посочи мѣркиѣ за напредъка на дѣлото на църквата.

Кипърската църква все още продължава да се намира, по отношение на висето си архирейско управление, въ неуредено положение. Както се знае, не безъ участието на архиепископъ, нѣкои отъ православното кипърско (гръцко) население лигнаха бунтъ (за освобождение) противъ английското владичество надъ островъ Кипъръ. Бунтътъ излязе несериозна работа и скоро бѣ потушенъ. И понеже като подстрекатели въ него се

оказаха и двама православни архиереи, английското управление на острова ги изгони от там и (въпреки всички гръцки ходатайства) неопукоа да се завърнат на острова и да заемат катедритъ си, които остават фактически вакантни. Нѣма и престолетъ (архиепископъ) на острова (както е известно, островъ Кипъръ, още отъ древно време има автокефално църковно управление). Напоследъкъ се е родила идеята, поне да се избере престолетъ на църквата. Цариградската патриаршия (както вече не едничко отбелязахме това) иска, и безъ да я канятъ, да се намисва въ чужда юрисдикция и да играе ролята на нѣкаква фактическа и юридическа „вселенска“ патриаршия. Така и въ далечния случай, гръцкитъ вестници печататъ изявления на Митрополита Генадия (членъ на патриаршеския синодъ въ Цариградъ и извъреденъ патриаршески пратеникъ въ Атина), който въ тия изявления, по църковната въпросна о. Кипъръ казва, че *цариградската патриаршеска синодъ решиа да изпрати (по своя починъ) двамина архиереи, които, заедно съ сегашния кипърски мѣстоблюстителъ, да образуватъ синодъ и да избератъ кипърски архиепископъ (— престолетъ), съгласно устава на кипърската църква. Добре, но всички гръци (и гръцки църк. власти) считатъ двамата кипърски изгнаници архиереи за още законни архиереи на своитъ кипърски епархии; тѣ държели на своитъ права и никакъ не си давали съгласието за подобна интервенция на цариградската патриаршия. Сѣщото било и съ мѣстоблюстителъ на кипърския архиепископъ. Ето защо, дори и органтъ (гръцки) на Александрийската патриаршия, „Пантеносъ“ справедливо осъжда това незаконно вмѣшательство на цариградската патриаршия въ дѣлата на Кипърската църква и казва, че ако по тоя начинъ се опита да се уреди положението на кипърската църква, то има опасностъ то да стане още по-тежко и заплетено.*

Сръбскитъ патриархъ Варнава е издалъ (напечатано въ „Гласника на сръб. прав. патриаршия“ № 38 отъ 6. I. 1936) **Послание за мира**, по случай рождественскитъ празници и зловѣжитъ събития въ сѣвѣта, заплашващи съ една всеобща и унищожителна война. Патриархътъ се спира и на итало-абисинската война и на терора въ съветска Русия и казва по това: „Свѣтътъ днесъ е алармиченъ и тежко загрозенъ за заплашенитъ сѣдмани на народитъ. Това толкова по-вече, че тази (итало-абисинската) война може, за нещастие, да предизвика и едно всеобщо сръжкование. Въ такъвъ случай отново би се дошло до най-страшната сѣтовна сойна, откакто свѣтъ сѣществува. За това е потребно въ тоя въпросъ да се намъри негистичниятъ виновникъ за кръвопролитие между италианския и абисинския народи. Тази война ни напомня за неравната борба между Голямата и Давида. За това и виждаме, че обществена мисль е на страната на заплашения народъ и на правдата. А отгукъ иде и потребността за моралната помощъ на цѣлия свѣтъ, която дава на набожния и свободенъ абисинския народъ сила да се бори тъй въясни.

„Но не би било право сѣждо тъй, свѣтътъ да забравя и чрезъ своитъ иерихонски тръби да не възвѣстява и на всѣжде по сѣвта да не тръби за най-страшното злочинство, което безотговорнитъ болшевици вече голия народъ вършатъ надъ правдоръжкия руски народъ. Зле е въ Африка, но още по-зле е въ източна Европа. Потресно е, когато просвѣтена западна Европа съ своето мълчане и неотзивчивостъ къмъ воплитъ на единъ Божи народъ дава насърчание на злочинитъ въ кървавето имъ дѣло. Нима християнската свѣсьтъ не се бунтува противъ всѣква неправда, противъ всѣко зло и злочинство?

„Тѣзи дни почти всички духовни власти въ Европа свѣдѣсно и явно излѣзоха и дагнаха своя мисль

гльст. По инициативата на английския, кентерберийския архиепископъ, и съ разумни и благи увѣщания въ полза на мира въ сѣвта и на царството Божие на земята, духовнитъ водачи и пастири въ Европа апелиратъ къмъ всички добри души, да се обединятъ въ своитъ молитви и колѣнопоклоно да възнесатъ своитъ желания и молби предъ небесния Отець за отклонение грозната опасностъ отъ война и анархия въ сѣвта.

„Молете се и вие и искайте отъ Господа и вие всички че се молимъ, както и до сега сме имали нарочна молитва за миръ, та да ни помогне Богъ, да побѣди истината и правдата и да бладе господство Божие — да зацарува Божето царство на земята.“

Починалъ е сръбскитъ американско-канадски епископъ Мардарий, на 12 декемврий, 1935 г., въ Чикаго (сев. Америка). Той е билъ роденъ на 22. XII. 1889 г. въ Подгорница (Черна Гора). Произлязалъ отъ видно войводско черногорско семейство. Училъ се въ Цетина и Бѣлградъ. Свършилъ въ Русия духовна семинария и духовна академия (петроградската), презъ 1916 год. Духовно лице станалъ презъ 1906 год. Билъ е преподавателъ по Законъ Божий въ Петроградъ и ректоръ на кавакка духовна семинария (макаръ че го номилъ Распутинъ). Презъ 1918 г. билъ изпратенъ на църк. служение въ Сев. Америка, дето презъ 1920 г. билъ избранъ отъ сръбскитъ тамошни емигранти за епископъ, но отклонилъ тоя изборъ. Върналъ се следъ това въ Сърбия, отъ дето билъ изпратенъ за администраторъ на сръбската епархия въ Сев. Америка. Презъ 1926 г. билъ ръкоположенъ за епископъ на тая епархия, какъвто и починалъ. Той основалъ сръбски манастиръ „св. Сава“ въ едно отъ преградилата на Чикаго, дето билъ и погребенъ. Богъ да го прости!

Починалъ е Николай Александровичъ Бруни въ Петроградъ на 78 годишна възраст. Бруни е бележитъ и съ голѣми заслуги живописецъ (главно портретистъ). Подиръ блестяще образование (получено въ Русия и Италия), той е билъ професоръ въ Петроградската художествена академия. Отъ него сѣ останали множество картини, които се пазятъ въ художественитъ музеи въ Петроградъ, а сѣщо и въ странство. Въ *нашя храмъ-памятникъ „св. Александъръ Невскій“ отъ Бруни има* (въ централния иконостасъ, до иконата на Христа отъ Васнецовъ) две голѣми икони: на св. Иоанъ Кръстителъ, на св. Архимандритъ и първомъченикъ Стефанъ — две отъ голѣмитъ работи на Бруни, Богъ да го прости!

За Митрополита Петра Крутициъ, (оставенъ отъ патр. Тихона като неговъ първи мѣстоблюстителъ, но отъ години държатъ отъ болшевицитъ по каторгитъ) се пише отъ няколко време насамъ въ сѣвската и църковна преса въ Европа и Америка, че билъ освободенъ, че сега живѣе въ г. Коломна; но, ко то здравето му не било добро, а особно изотѣтъ му, които гнояшали отъ прекараниятъ простуды.

Най-новитъ сведения не потвърждаватъ вѣститъ за освобождението на митрополита Петра.

Съветскитъ руски власти продължаватъ своето дѣло на преследване на правосл. църква. Въ най-скоро време тѣ щѣли да започнатъ сѣбарнето и унищожението на бележититъ московски манастири: „Страстни“, „Донския“ и „Занковския“.

Презъ ноемврий м. г. е билъ арестуванъ и изпратенъ на заточение въ Наринския край Тамбовскитъ епископъ Аристархъ.

Въ мрежитъ на болшевизма отъ младежта по сѣвта се намърали (по статистиката на международната организация на комунистическата младежъ): въ Аржентина 5,000 души; въ Англия — 2,200; въ Белгия — 800; въ Швеция — 5,701; въ сев. Амер.

след, шати — 9,000; въ Франция — 17,000; въ Норвегия — 2,000; въ Канада — 2,500; въ Холандия — 1,300; въ Дания — 900; въ Китай — 100,000; въ Исландия — 500; въ Мексико — 650; въ Урагай — 250. Или всичко — 152,111 членове. Но това сравнително малко число не е истинското. То сж само *легалните* секция на тая болшевишка организация. Главната и масова дейност тя разнава между нелегалните организации. Такива особено има въ Полша, Австрия, Чехословакия, Испания, у насъ, Югославия, Гърция и т. н.

Д-ръ Ст. Станчевъ

Настоятелство при съборната църква „св. Троица“ въ гр. Свищовъ.

Обявление № 46. Обявява се, че втората енория при съборната църква въ гр. Свищовъ е вакантна и дри свещеник, отговарящ на условията за градски свещеник. Предпочитат се кандидати съ висше богословско образование.

Кандидатитъ да подадат заявления съ документитъ си до св. Търновска митрополия и се взятъ въ храма на пѣние и проповѣдъ.

гр. Свищовъ, 27 декемврий 1935 година.
2—3—2 **Отъ настоятелството.**

Църковно настоятелство при храма „св. Живопр. източникъ“ — с. Лѣсово.

Обявление № 1. На 30-ия день отъ настоящата публикация ще се произведе търгъ за отдаване подъ наемъ експлоатацията на църковната зеленчукова градина при първоначална оценка по 80 лева на декаръ годишно и съ залогъ 10 на сто за правоучастие въ търгъ.

Законътъ за Б., О. и П. е задължителенъ. Всички разноси за публикация, гербъ и пр. сж за смѣта на наемателя.

с. Лѣсово, 1. I, 1936 година.
1—16—1 **Отъ църк. настоятелство.**

Осенецко църковно настоятелство, Разградска околия.

Обявление № 52. Осенецкото църковно настоятелство съобщава за знание на интересуванитъ св. че на 8 идущий февруарий, отъ 14—17 часа, въ помѣщението на църковната канцелария ще се произведе търгъ съ тайно наднавадане за ремонтане църквата и постройка на камбанария.

Девизна стойностъ 200,000 лева. Залогъ се иска 10 на сто въ банково удостоверение. Разноситъ по търгъ, договора и други сж за смѣта на предприемача. Законътъ за бюджета, отчетността и предприятаята е задължителенъ.

Тържниятъ книжка сж на разположение въ църковната канцелария.

с. Осенецъ, 30 декемврий 1934 година.
1—17—1 **Председателъ: свещ. Г. Баджановъ,**

Бачковска св. обителъ „св. Богородица“.

Обявление № 10. Обявява се на интересуванитъ че на 21 януарий 1936 г., отъ 14 до 16 часа въ Асеноградското данъчно управление ще се произведе търгъ съ явно наддаване за отдаването подъ наемъ за срокъ три години празнитъ монастирски мѣста въ мѣстността „Керемидарницата“—до гара Асеноградъ, за скляване на дървенъ материалъ и др.

Залогъ за правоучастие въ търгъ — 10 на сто отъ предложената цена въ банково удостоверение или пари. Всички разноси за гербъ, публикация и др. сж за смѣта на наемателят.

1—15—1 **Отъ монастирското управление.**

Богданско църковно н-во, Исперихска околия.

Обявление № 18. Богданската енория, състояща се отъ 8 села съ 550 жители, е вакантна. Железницитъ да я взематъ да се взятъ за опознаване. На кандидата ще се помогне парично.

с. Богданци, 31 декемврий 1935 година.
1—14—1 **Отъ настоятелството.**

Злокученско църковно настоятелство.

Обявление № 3. Църковното Настоятелство при храма „св. Троица“ с. Злокучентъ, Шуменски околия, обявява, че първата енория въ сѣщото село е вакантна и търси кандидатъ за свещеникъ съ богословско образование, който може да бѣде или семинаристъ, или отъ завършилитъ Бачковското и Черепишкото свещенически училища.

Селото е много хубаво и красиво — едно отъ първнитъ издигнати въ культурно отношение и най-голямо село въ околията. То има много добре уредена и голяма църква и голѣми обществени сгради: община, читалница и амбулатория. Освенъ това сѣщото е съ шосе съ околийския центъръ и покрай сѣлото минава новостроящата се Ж. П. Линия Шуменъ — Кернобулатъ.

Енорията се състои отъ 450 жители съ 1600 жители и има всички изгоди за носенетъ живото и представлява благодатно поле за религиозна и культурно-просветна работа.

Кандидатитъ не подадатъ заявления ведно съ документитъ си въ с. Варненска и Прелазска Митрополия и да се взятъ въ селото на пѣние, проповѣдъ и опознаване.
1—7—1 **Отъ Настоятелството**

Изгубеното кръщелно свидетелство на Йорданъ Стояновъ Мишевъ, отъ с. Горно Озирово, Берковско, да се смѣта невалидно. Издадегъ му е дубликатъ.

с. Горно Озирово, 9 януарий 1936 г.
1-12-1 **Протоиерей: Г. Богдановъ.**

Изгубеното оригинално кръщелно свидетелство на Мария Г. Николова, отъ с. Лютоджинъ, Врачанско, да се смѣта невалидно. Издадегъ ѝ е дубликатъ.

с. Горно Озирово, 9 януарий 1936 година.
1-13-1 **Протоиерей: Г. Богдановъ.**

Обявление № 19. Изгубеното кръщелно свидетелство на Борисъ Станчевъ да се смѣта невалидно.

гр. Св. Врачъ, 4. I, 1936 година.
1—11—1 **Архиепископъ Намѣстникъ: прот. Т. Калцаровъ**

Обявление № 48. Изгубено е кръщелно свидетелство на Гатю Гатева отъ с. Еменъ, Търновско. Да се смѣта невалидно.

с. Еменъ, 28. XII, 1935 год.
1—6—1 **Свещ. Данаилъ П. Мусински**

Явна благодарностъ. Чупренското църковно настоятелство — Българодръжско, горешо благодари на Христо Евтимовъ отъ гр. Ломъ за подаренитъ отъ него на църквата ни свѣщници и Разяните на стойностъ 6000 лева.

Нека Всевишниятъ шедро го надары съ здраве, щастие и дългоденствие и постапката му да послужи за примѣръ и на други християни.

с. Чупрене, Българодръжско, 8 януарий 1936 год.
1—10—1 **Свещ. Маринъ Ивановъ**

КАМБАНИ

църковни и училищни

за изработване на нови, предяване на спукани на самото мѣсто, за публични часоцини, на цени конкурентни, отнасятъ се до прочутия и единственъ техникъ-камбановѣръ

Димитъръ М. Алесиевъ
ул. „Татари“ № 65 — София.

1—5—1

Петъръ Мушевъ, художникъ-рѣзбаръ, притежавашъ Синодско разрешение, изработва иконостаси (темпла), тронове и др. съ оригинална старобългарска и съвременна църковна рѣзка. Цени най-конкурентни. Условия износни.

Справка: ул. „Кадемлия“ № 13, София

Камбани

Църковни, училищни и свѣщници първоначалествени доставятъ по конкурсъ и предяватъ спукани въ работилницата си или на самото мѣсто.

Братъ Алесиеви,
камбанолѣари, ул. „V Болнична“ (до пешерското шосе)
— Пловдивъ.

1—9—1

Редакторъ: Проф. Д. В. Дюлгеровъ.

Печатница С. М. Стайковъ — София